

Tyskland – som i mange andre udenrigspolitiske relationer – kun i ringe grad ændrede signaler i tiden mellem de to verdenskrige. Appeasement-politikken dyrkedes i hele perioden, men den havde mistet sin værdi netop på det tidspunkt, hvor den efter traditionel opfattelse tog sin begyndelse.

KNUD LARSEN

WARREN I. COHEN: *The American Revisionists. The Lessons of Intervention in World War I.* Chicago and London, The University of Chicago Press, 1967. xvi + 252 s. 7,95 \$.

For den der søger en kritisk gennemgang af den »revisionistiske« historieskrivning i mellemkrigstidens Amerika, en konfrontation af metode og fortolkning med forskningens nuværende synspunkter, er dette ikke bogen. Alt dette forudsættes af Cohen som bekendt. Hvad der har interesseret ham, er derimod, hvilke motiver der bevægede disse »revisionister« og hvad deres argumenter kan fortælle om den udenrigspolitiske debat i 20-ernes og 30-ernes USA. Cohens bog er derfor snarere blevet et stykke »intellectual history« end en egentlig historiografisk analyse, og desuden – omend mere indirekte – endnu et indlæg i debatten om amerikansk udenrigspolitik.

Forfatteren koncentrerer undersøgelsen om de fem ledende navne: Harry Elmer Barnes, C. Hartley Grattan, Charles Beard, Walter Millis og Charles Callan Tansill. For de fire førstes vedkommende finder han, at deres »revisionisme« frem for alt er »ideologisk« betinget: det er reformvenlige historikere, der ser USA's indtræden i den første verdenskrig som årsagen til den progressive bevægelses sammenbrud, og de ønsker ikke, at nye reformbestræbelser skal lide samme skæbne. USA bør løse sine egne problemer, inden det forsøger at løse hele verdens. Tansill's »revisionisme« har derimod et andet udgangspunkt: irsk-amerikanerens had til England. Cohens gennemgang viser iøvrigt, at der i høj grad var forskelle i argumentationen hos de fem forfattere, og det var da heller ikke dem alle, der endte som modstandere af amerikansk deltagelse i den anden verdenskrig.

Mindst lige så interessant er Cohens påvisning af »revisionismens« udvikling. Udgangspunktet var ikke USA, men derimod »krigsskyldsdebatten« i almindelighed, igennem 20-erne er det den, der står i centrum. Men den logiske konsekvens måtte naturligvis blive, at blikket derefter vendtes mod Amerika. Og her er det atter interessant at iagttage, at de økonomiske argumenter ikke vandt genklang, da de første gang blev fremført af Grattan i 1929; da de fem år senere blev ført i marken af Millis, blev hans bog en bestseller. Verdenskrisen havde nu gjort sindene modtagelige for netop den type argumenter.

Skulle man endelig fremkomme med indvendinger mod noget i bogen måtte det være, at man nok kunne have ønsket sig sammenhængen mellem 30-ernes neutralitetslovgivning og den »revisionistiske« historieskrivning mere indgående belyst. En litteraturfortegnelse ville også have været ønskelig, omend den tålmodige læser vil kunne finde det fornødne i noterne.

INGA FLOTO